

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Rugăm mult pe Domnii abonați din provincie, cari nu au achitat încasatorului nostru, costul abonamentului, să aibă în vedere cheltuielile pe cari le necesită apariția revistei și să binevolască a ne trimite acest cost prin mandat poștal, pe adresa revistei Str. Jules Michelet No. 15.

Jurisprudența română. — *Inalta Curte de Casație S.-U.* — Pensie. — Ofițer de rezervă. — Mobilizare. (Casa pensiilor cu I. Mitilieu).

Inalta Curte de Casație S. II. — Recurs în interesul legii. — Intervenția părții. — Inadmisibilitate. — Instanță de Casare (Parchetul General al Casației recurent. — General C. Dumitrescu intervenient).

Curtea de Apel din București S. III. — Cambie. — Expresuni ce trebuie să cuprindă. — Prescripție. (Soc. M. Adam & Co. Ltd. cu Sigmund Mantel).

Trib. Ilfov S. I. Com. — Concordat preventiv. — Inchiderea lui. — Creditori neverificați (Jaques Bochory cu Luca Emilian).

Jud. Oc. II București. Pensiuine. — Casa Muncii C. F. R. — Acțiune după dreptul comun. — Inadmisibilitate. — Maria Scarlat cu Direcția C. F. R.)

Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIUNE-UNITE

Audiența de la 3 Octombrie 1925

Președinta D-lui Volanschi, Prim-Președinte

Casa Pensiilor cu Ioan Mitilieu

PENSIUNE DE STAT. — OFIȚER DE REZERVĂ, — MOBILIZARE. — TÎMP UTIL LA PENSIUNE. — ART. 11 DIN LEGEA OFIȚERILOR DE REZERVĂ DIN 15 Iunie 1913. — ART. 1, 4, 9, 83 ȘI 110 DIN LEGEA GENERALĂ DE PENSIUNI DIN 1925:

Timpul servit în război de un ofițer de rezervă care nu eră și funcționar public, dar care anterior și posterior mobilizării a avut această calitate, trebuie să fie socotit în calculul pensiunii de oarece ofițerii de rezervă, în timpul aflării lor sub arme, bucurându-se de toate drepturile ofițerilor în activitate, trebuie ca și acestora să li se recunoască ca *util la pensiune*, timpul în care au fost mobilizați.

No. 62. — Respins recursul făcut de Casa Generală de Pensiuini în contra deciziei cu No. 29/934 a Curții de Conturi Secțiunii-Unite în proces cu Ioan Mitilieu.

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut de Casa Generală de Pensiuini contra deciziei No. 29/934 a Curții de Conturi, Secțiunii Unite, recurs întemeiat pe următorul motiv de casare:

„Violarea art. 1, 4, 9, 83 și 110 din legea generală „de pensiuini din 1925. Exces de putere”.

Având în vedere că prin acest motiv recurenta susține că, prin exces de putere și violarea textelor de lege ce citează, Curtea de Conturi a admis cererea intimatului I. M. Mitilieu și a dispus înscrierea sa la pensiune, adăugând pentru împlinirea minimumului de 10 ani cerut de art. 9 din legea generală de pensiuini și timpul de 1 an și 8 luni cât a fost mobilizat ca ofițer de rezervă în războiul de întregire, deși — susține recurenta — în momentul și cursul mobilizării D-sa nu figura în cadrele funcționarilor publici ai Statului sau ai vre-uneia din celelalte Instituțiuni prevăzute de art. 1 din legea generală de pensiuini.

Că, prin urmare, este să se decide dacă timpul servit în război de un ofițer de rezervă, care nu era și funcționar public, dar care anterior și ulterior mobilizării a avut această calitate, poate fi socotit în calculul pensiunii — cum decide Curtea de Conturi în speță — sau urmează a fi înlăturat din calcul cum susține recurenta prin motivele sale de casare.

Având în vedere că Curtea de Conturi se întemeiază în soluțiunea sa pe dispozițiunile art. 4 din legea generală de pensiuini care prevede că întréaga durată de timp pentru care s'au făcut rețineri, se consideră ca utilă la pensiune, pe disp. art. 11 din legea ofițerilor de rezervă care prevede că aceștia se bucură de toate drepturile ofițerilor în activitate, cum și pe art. 42 din legea soldelor în armată, care scutește de rețineri pentru pensiune, pe toți cei mobilizați în războiul pentru întregirea neamului, inclusiv ofițerii de rezervă.

Considerând că potrivit art. 1 din legea generală de pensii au dreptul la o pensiune în modul și condițiunile prevăzute în această lege funcționarii civili, militari și eclesiastici ai Statului, cari primesc o

retribuțieune bugetară lunară supusă la rețineri vârsate Casei Pensiiilor.

Că, în conformitate cu art. 11 din legea asupra ofițerilor de rezervă din 15 Iunie 1913, ofițerii de rezervă, în timpul aflării lor sub arme, se bucură potrivit gradului de toate drepturile ofițerilor de activitate, precum și de dreptul de soldă și alte prestațiuni.

Că, în ce privește pe ofițerii de activitate, fiind netăgăduit că timpul mobilizării li se socotește în calculul pensiei, — tot astfel — în virtutea textului citat, care acordă aceleași drepturi și ofițerilor de rezervă, trebuie să li se recunoască și acestora din urmă, ca utili la pensie, timpul în care dânsii au fost mobilizați în războiul pentru întregirea neamului.

Că, în speță, Curtea de Conturi adăugând la cei 9 ani, 5 luni și 10 zile serviți de intimat în diferite funcțiuni publice civile și timpul de 1 an 8 luni și 27 zile cât acesta a fost mobilizat în război ca ofițer de rezervă, — a dat o exactă interpretare textelor de lege ce reglementează materia în discuțiune și nu a violat articolele pe care Casa Generală de Pensiiuni le menționează în recursul său.

Că, astfel fiind, recursul de față este nefundat și urmează a fi respins ca atare.

Pentru aceste motive respinge.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 5 Noembrie 1935

Președinția D-lui C. G. Rătescu, președinte

Parchetul General al Inaltei Curți de Casație recurent în interesul legii, General C. Dumitrescu, intervenient.

RECURS ÎN INTERESUL LEGII. — INTERVENȚIA PĂRȚII CARE A FIGURAT ÎN PROCES. — INADMISSIBILITATE. — ART. 21 DIN LEGEA CURȚII DE CASAȚIE.

RECURS ÎN INTERESUL LEGII. — INSTANȚĂ DE CASARE MILITARĂ — INADMISSIBILITATE. — ART. 21 DIN LEGEA CURȚII DE CASAȚIE

1. Dreptul Ministerului Public de pe lângă Curtea de Casație, conferit prin art. 21 din legea organică a acestei Inalte instanțe, de a ataca pentru violare de lege, hotărârile instanțelor judecătorești, în interesul exclusiv al legii, constituie un recurs care nici nu vatămă, nici nu folosește părții împlicate, astfel că este inadmisibilă, ca fiind fără interes, orice intervenție, din partea acesteia într'un asemenea recurs.

2 Recursul în interesul legii, prevăzut de art. 21 din legea Inaltei Curții de Casație este inadmisibil dacă el poartă asupra deciziunilor instanței de casare militare, de oare-ce nu numai că în materie militară, existând o singură jurisdicțiune superioară, deciziunile acesteia nu pot veni în conflict cu deciziunile unei alte jurisdicții similare, ca să justifice recursul în interesul legii pentru evitarea contrarietății de deciziuni.; dar încă față de incompetența de principiu a Curții de Casație în

ce privește chestiunile cu caracter militar, această Curte nu poate să-și aroage facultatea de a supune cenzurei sale pe calea unui recurs în interesul legii, o hotărâre, pe care nu o poate examina din lipsa de competență, nici chiar în urma recursului regulat al părții în cauză.

No. 3317. — Respins ca inadmisibil recursul făcut în interesul legii de Parchetul General de pe lângă Inalta Curte de Casație împotriva deciziunii cu No. 196/935 a Curții Superioare de Justiție Militară.

Curtea deliberând,

Asupra admisibilității intervențiunii făcută de generalul Const. Dumitrescu.

Considerând că art. 21 din legea Curții de Casație recunoscând Ministerului public de pe lângă această Curte dreptul de a ataca, pentru violare de lege, hotărârile instanțelor judecătorești în genere, precizează prin al. penultim că în asemenea cazuri atacarea se va face în interesul exclusiv al legii și nu va avea nici un efect în privința părților litigante.

Că, în conformitate cu această dispozițiune prin care se urmărește numai restabilirea regulei de drept violată de instanță judecătorească, deciziunea de casare în interesul legii pronunțată pe temeiul art. 21 nu schimbă întru nimic situațiunea părților consfințită prin hotărârea atacată cu recurs și nu le aduce niciun prejudiciu de natură să legitimeze prezența lor în instanță, alături sau împotriva Ministerului public;

Că, de aici rezultă că fiind vorba numai de un recurs de principiu care nici nu folosește, nici nu vatămă părții împlicate, nu se vede interesul pentru cel judecat de a cere să intervină înaintea acestei instanțe când deciziunea ce se va da este destinată să rămână față de el fără eficacitatea juridică.

Considerând, din alt punct de vedere, că deși intervențiunea făcută de generalul Const. Dumitrescu se bazează pe dispozițiunile art. 247 pr. civilă, acest text nu poate avea aplicațiune în specie, întrucât el se referă la ipoteza unui proces în curs de judecată, când cererea principală și cererea de intervențiune fac obiectul unei singure judecăți, or, procesul intervenientului a fost judecat de instanțele militare, iar scopul acestui recurs nu este de a ocaziona o nouă urmărire, ci de a învedera numai, pe calea procedurii speciale prevăzută de art. 21 din legea Curții de Casație și în mod necontradictoriu cu părțile litigante, erorile de principiu și violările de texte comise de Curtea Superioară de Justiție Militară.

Că, pentru aceste considerațiuni, cererea de intervențiune urmează a se respinge cu inadmisibilă.

Pentru aceste motive, în numele legii respinge ca inadmisibilă cererea de intervențiune făcută de generalul Const. Dumitrescu.

După aceasta, d. procuror A. Căpățână, fiind ascultat din nou, a susținut și dezvoltat admisibilitatea

în principiu a recursului, astfel cum se găsește formulată prin însăși cererea făcută de Parchetul general, conchizând că, recunoscându-se această admisibilitate, să i se dea cuvântul în fond asupra motivelor de casare în interesul legii.

Curtea, prin jurnalul No. 8867 din 29 Octombrie 1935 a amânat pronunțarea pe ziua de astăzi 5 Noiembrie 1935 când a decis precum urmează:

Asupra chestiunii dacă recursul de față este admisibil în principiu.

Având în vedere că această chestiune formează obiectul părții I din declarațiunea scrisă de recurs și este astfel formulată:

„Admisibilitatea în principiu a recursului în interesul legii în contra deciziunilor instanței de casare militară (c. s. j. m.).

„Chestiunea vine pentru prima dată în fața Curții de Casație.

„Înainte de legea din 31 Martie 1932, care a modificat între alte texte ale legii organice a Inaltei Curți, și art. 21 referitor la recursul în interesul legii, vechea redacțiune a acestui articol nu permitea recursul în interesul legii împotriva deciziunilor pronunțate de instanțe speciale de casare, ci numai împotriva sentințelor și deciziunilor instanțelor de fond și numai dacă partea interesată n'a făcut recurs (Cas. III No. 872.930, complete de divergență).

„Legea din 1932 a complectat această lacună prin alin. b. după care pot fi atacate cu recurs în interesul legii toate hotărârile date de instanțele speciale de casare”.

„Raportorul legii la Senat, d-l Senator George Alexianu, profesor de drept public, justifică această inovațiune în termenii următori: „Nu se putea concepe că dacă o deciziune a fost dedusă în recurs la instanțele speciale și totuși legea se găsește violată, să se mențină mai departe această violare numai pe considerațiunea că s'a dat o deciziune de o instanță de casare”.

„Raportorul s'a inspirat din Crépon, autor clasic în materie de recurs în casare, din care citează următorul pasaj: „Curtea de Casație al cărei rol este de a menține respectul legii și de a-l impune tuturor jurisdicțiilor, de a stabili unitatea de jurisprudență, nu l-ar fi îndeplinit decât incomplet, dacă acțiunea sa ar fi subordonată numai acțiunii și intereselor părților în cauză... o intervențiune publică era necesară și astfel s'a instituit recursul în interesul legii, pentru formarea căruia, calitatea a fost exclusiv dată procurorului general de pe lângă Curtea de Casație, investit astfel cu o misiune foarte mare și foarte înaltă de a fi pe toată întinderea teritoriului Statului și față de toate tribunalele, păzitorul vigilant al legii”. (Crépon, Du pourvoi en Cass, tom. II p. 45).

„Din termenii generali ai art. 21 al. b. (nou) și din spiritul în care vedem că acest text a fost conceput, tragem concluziunea că recursul în interesul legii

„împotriva deciziunilor instanței militare de casare este admisibil.

„În adevăr, după art. 102 din Constituție, pentru întregul Stat român este o singură Curte de Casație și Justiție. Prin urmare instanța de casare militară nu este o instanță supremă și suverană, ea nu poate fi decât o instanță specială de casare. Ea poate fi cenzurată de Curtea de Casație pe baza recursului părții, care nu ar fi militar ci civil, pentru motiv de incompetență (art. 26 al. 1, I. C, Cas.) cum și pe baza recursului în anulare făcut de guvern, pentru exces de putere calificat sau pentru delictes săvârșite în instrucțiunea cauzei (art. 26 al. 2, I. C. Cas.).

„Și, apoi dacă recursul în interesul legii nu ar fi admisibil împotriva deciziunilor casei militare, ea ar putea interpreta și aplica în mod eronat dispozițiunile codului de justiție militară, ceea ce de sigur, ar fi regretabil. Dar inconvenientul apare și mai evident în cazurile în cari tribunalele militare sunt chemate a aplica infractorilor militari texte din procedura penală și codul penal comun (art. 7S și 258 c. j. m.) și când el ar putea crea pentru infractorii militari o jurisprudență diferită de aceea pe care Inalta Curte de Casație și Justiție o stabilește pentru infractorii civili în cazuri similare.

„Și într-o asemenea situațiune, inadmisibilă într'un sistem judiciar bine organizat, procurorul general al Inaltei Curți să nu poată exercita acea misiune foarte mare și foarte înaltă de a fi pe toată întinderea teritoriului Statului, față de toate tribunalele păzitorul vigilant al legii”.

„Obiecțiuni posibile:

„Prima obiecțiune: Din raportul Alexianu citat mai sus rezultă că legiuitorul din 31 Martie 1932, introducând al. b în art. 21, s'a gândit să dea procurorului general, al Inaltei Curți posibilitatea de a armoniza jurisprudențele contradictorii ale Curților de apel, devenite instanțe speciale de casare pentru anumite infracțiuni (art. 31 II lit. a al. 2 (nou)).

„Răspundem: Raportorul s'a gândit la aceia ce se întâmplă mai des (id quod plerumque fit), dar termenii generali ai art. 21 al. b nou îi completează gândirea.

„A doua obiecțiune: Potrivit art. 26 al. 1, militarii nu au niciodată drept de recurs la Inalta Curte de Casație. În speță, fiind vorba de infractori militari, nici recursul în interesul legii nu ar fi admisibil. Inalta Curte de Casație fiind necompetentă în asemenea cazuri.

„Răspundem: Interesul legii este superior acestei considerațiuni și procurorul general al Casei poate să exerseze recurs în interesul legii, chiar în cazurile în cari părțile nu au dreptul a se plânga în Casație (Crépon, Du pourvoi en Cassation tomul II 186 și urm. Hamangiu. Recurs în Cas. și contencios administrativ p. 91 No. 8).

„Recursul în interesul legii fiind bazat numai pe „ordinea publică, căreia orice interes trebuie să rămână subordonat, este ușor de înțeles că niciuna „din obiecțiunile sau finele de neprimire opozabile „părților nu pot împiedica acest recurs (Faye, la Cour „de Cassation No. 447 Pondet t. 2 pag. 279).

„A treia obiecțiune: Art. 26 al. 2 legea Curții de „Casație, deschide un recurs în anulare exercitat de „guvern împotriva hotărârilor tribunalelor militare, „în temeiul art. 22 legea Curții de Casație, adică „pentru excesul de putere calificat, sau pentru de- „licte săvârșite în instrucțiunea proceselor. Prin acea- „sta, legea Curții de Casație ar fi înțeles să excludă „recursul în interesul legii pentru simple violări „de lege.

„Răspundem: Recursul în interesul legii încredin- „țat procurorului general al Curții, în scop de a asi- „gura unitatea de legislațiune prin unitate de juris- „prudență și recursul în anulare încredințat guver- „nului pentru a-i da putința să mențină organizați- „nea Statului în cadrele Constituției, împiedicând pu- „terile constituționale de a se împieta reciproc nu „se exclud, ci dimpotrivă ele completează un sistem „de înaltă supraveghere. Ele sunt paralele (Faye „ibid. No. 455). Această regulă care guvernează ju- „risdicțiunea civilă trebuie aplicată, pentru identitatea „de motive, și justiției militare.

„De altfel, chiar c. j. m. prin art. 138, dă drept co- „misarului regal să facă recursul în interesul legii, „în caz de achitare, la instanța de casare militară. „S'ar putea oare susține, în mod serios, că apărarea „legii se oprește aci și că instanța de casare militară „poate viola, la rândul ei, legea, fără putință de a fi „cenzurată.

„Cerem, dar Inaltei Curți să binevoiască a decide „că recursul nostru este admisibil în principiu”.

Având în vedere că, după cum rezultă din expu- „nerea făcută de Parchetul general, admisibilitatea în „principiu a recursului în interesul legii în contra „deciziunilor instanței de casare militară, este susținu- „tă și demonstrată pe două considerațiuni esențiale:

1) Prin litera și spiritul dispozițiilor art. 21 alin. b) din legea Curții de Casație, care prevede un asemenea drept de recurs chiar și împotriva hotărârilor date de instanțele speciale de casare, cum sunt hotărârile Curții Superioare de Justiție Militară.

2) Pe însuși principiul consacrat de art. 102 din Constituție, după care pentru Statul Român există o singură Curte de Casație și Justiție, situațiune din care ar urma că instanța de casare militară nu poate să fie o instanță supremă și suverană, ci o jurisdicțiune specială supusă cenzurii Curții de Casație în conformitate cu art. 22 lit. b) din legea sa organică.

Considerând că art. 21 din legea pentru Curtea de Casație și Justiție, astfel cum a fost modificată prin legea publicată în Monitorul Oficial No. 77 din 31 Martie 1932, prevede că Ministerul public de pe lângă Curtea de Casație, direct sau la cererea mini-

sterului de justiție, are dreptul să atace înaintea acestei Curți pentru violare de lege: a) toate hotărârile desăvârșite sau actele instanțelor judecătorești date în orice materie, și b) toate hotărârile date de instanțele speciale de casare.

Că această din urmă dispozițiune, care nu era prevăzută în vechea redacțiune a art. 21 din legea dela 20 Decembrie 1925, a fost introdusă în actuala lege din cauză că prin art. 31 par. II lit. a) alin. 2 din legea modificată recursurile în materie penală împotriva sentințelor tribunalelor date în apel, fiind luate din competența Inaltei Curți și trecute în judecata Curților de Apel, s'a găsit necesar, cu această ocaziune, să se institue un mijloc general pentru menținerea unității de jurisprudență ce putea fi compromisă prin deciziuni contradictorii date de aceleași Curți și în alte materii supuse jurisdicțiunii lor, de ex. în recursurile fiscale prevăzute de art. 2 al. III din legea de organizare judecătorească.

Că acesta a fost motivul real pentru care legiuitorul din 31 Martie 1932 a adoptat dispozițiunea din art. 21 lit. b), adică evitarea contrarietății de deciziuni, rezultă cu certitudine din chiar declarațiunile făcute la Senat de raportorul legii care, după ce arată ce anume necesități au impus reorganizarea pe alte baze a recursului în interesul legii și revizuirea aproape completă a acestei materii, adaugă că atunci când două instanțe de casare dau în spețe identice soluțiuni contradictorii, legea se găsește violată și recursul procurorului general este mijlocul de a-i stabili dreapta ei interpretare.

Considerând, dar, că în spiritul art. 21 litera b) din legea Curții de Casație, noțiunea de recurs în interesul legii fiind în strânsă corelațiune cu posibilitatea de hotărâri contradictorii și aceasta implicând în mod logic existența mai multor instanțe de casare de acelaș grad ierarhic, consecința ce se desprinde din această constatare este că, întrucât în materie militară există o singură jurisdicțiune superioară, astfel că deciziunile acesteia nu pot veni în conflict cu deciziunile nici unei alte jurisdicțiuni similare, un recurs în interesul legii prin care s'ar critica soluțiunea dată de o asemenea instanță nu are nici o justificare și este în afară de prevederile art. 21 litera b) din lege.

Că, așa fiind, nu poate subsista nici o îndoială că prin expresiunea de instanțe speciale de casare din acest text, legiuitorul n'a voit să vizeze decât instanțele obișnuite de fond, dar cari uneori sunt investite și cu atribuțiunea de a judeca anumite recursuri; că, dar, această expresiune devine absolut inaplicabilă când e vorba de Curtea Superioară de Justiție militară care, în ce privește chestiunile date ei spre judecare, este o adevărată instanță ordinară, chemată să se pronunțe în mod general asupra tuturor recursurilor în materie de infracțiuni militare și chiar cu privire la cererile de anulare în interesul exclusiv al legii (art. 138 c. j. m.), pe când Curțile de

Apel nu au o atare competență, recursul în interesul legii fiind rezervat de art. 21 numai Curții de Casație.

Că, de altfel, ideea de separațiune între cele două categorii de instanțe își găsește o consacrare expresă în dispozițiunea art. 2 din legea Curții de Casație unde se prevede că „deciziunile Curților de Apel și ale Curților de Jurași, precum și sentințele tribunalelor ordinare date ca instanțe de apel, sentințele jurisdicțiilor speciale și ale tribunalelor militare... vor fi pronunțate cu recurs la Inalta Curte de Casație”, dispozițiune care învederează îndeajuns intențiunea legiuitorului de a nu considera instanțele militare drept instanțe speciale, în sensul art. 2 lit. b) din aceeaș lege.

Considerând că inadmisibilitatea unui recurs ca cel de față se întemeiază și pe argumente deduse din normele privitoare la organizarea și competența jurisdicțiilor militare.

Considerând că art. 106 din Constituție prescrie că „justiția militară se organizează prin osebită lege”.

Că, prin acest text, legiuitorul constituent derogând dela regula statornicită de el în art. 102 că „pentru întregul Stat Român este o singură Curte de Casație și Justiție” a înțeles să acorde justiției militare dreptul de a se organiza separat și de a nu fi supusă controlului jurisdicțional al acestei Inalte Curți atunci când în cauză sunt militari ori vreuna din celelalte persoane enumerate de art. 74 c. j. m, față de acestea instanța de casare neputând fi decât cea indicată de legea lor specială, în specie Curtea Superioară de Justiție Militară (art. 36 c. j. m, titlul II ad),

Că, în mod cu totul excepțional s'a prevăzut prin legea Curții de Casație cazurile când o deciziune emanată dela instanța militară poate fi atacată înaintea Curții de Casație și aceste cazuri sunt restrânse la recursul util pentru incompetență al celui ce nu este militar, nici asimilat prin a sa funcțiune de lege cu militarii (art. 26 pt. 1) și la așa zisul recurs în anulațiune introdus de Ministerul Justiției pentru motiv de incompetență, exces de putere și delictes săvârșite de judecători cu ocaziunea instrucțiunii afacerii (art. 26 pt. 2 comb. cu art. 22 din lege),

Că afară de aceste două ipoteze, limitativ prevăzute de lege, nu se poate admite vreo altă posibilitate de control din partea Curții de Casație asupra actelor de jurisdicțiune ale tribunalelor militare, deci nici dreptul de a examina asemenea acte procedurii din art. 31 par. II litera b) din legea Curții de Casație potrivit căreia competența Secțiunii II-a de a judeca recursurile în contra hotărârilor instanțelor militare se exercită în limitele art. 25.

Că, în fine, din punct de vedere rațional nici nu se poate concepe situațiunea contradictorie ca, cu toată incompetența ei de principiu în ce privește chestiunile cu caracter militar, această Curte să-și aroge facultatea de a supune cenzurii sale pe calea unui recurs în interesul legii o hotărâre pe care nu o poate examina nici chiar în urma recursului regulat

al părții, din cauză că judecarea acestui recurs s'a atribuit altei instanțe, prin derogare dela regula generală de competență prescrisă de art. 2 din legea sa de organizare.

Că așa dar, față de considerațiunile expuse, rămâne stabilit că prezentul recurs făcut în interesul legii de Procurorul general al Curții de Casație împotriva unei deciziuni a Curții Superioare de Justiție Militară este inadmisibil și urmează a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 30 Octombrie 1935

Președinția D-lui S. Rădulescu, Consilier

Societatea M. Adam & Co. Ltd. cu Sigmund Mantel

CAMBIE. — EXPRESIUNI CE TREBUE SĂ CUPRINDĂ. — ACȚIUNE CAMBIALĂ. — PRESCRIPTIE. — ART. 570, 271, 282, 311 ȘI 949 COD. COM.

1. Dat fiind caracterul de titlu formal al cambiei, acest cuvânt, cerut în mod expres prin dispoziția din art. 270 cod. com. nu poate fi înlocuit prin vre-o expresie echivalentă, astfel că întrebuintarea oricărei alte expresiuni nu poate da titlului calitatea de cambie.

2. Cambia care nu are de la emisiune indicată ziua scadenței, fiind considerată potrivit art. 271 cod. com. ca plătitibilă la vedere, urmează ca acțiunea derivând din o astfel de cambie, trebuie pentru a nu fi prescrisă, să fie intentată în termen de cel mult șase ani din ziua emisiunii.

No. 190. — Respins ca nefondat apelul făcut de Soc. M. Adam & Co. Ltd. în contra Sentinței comerciale cu No. 701/935 a Trib. Comercial Ilfov S. II în proces cu Sigmund Mantel.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Societatea M. Adam et Co. Ltd. prin procurator Louis Johnston, substituit prin d-l av. M. Chivovici, cu domiciliul ales la procuratorul său în București, Strada Progresului 15, prin petițiunea înreg. la No. 4002 din 1935, împotriva sentinței comerciale No. 701/936, a Tribunalului Comercial S. II-a.

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților, prin reprezentanți lor;

Având în vedere că din actele și probele administrate de părți, rezultă în fapt următoarele: Societatea M. Adam et Co., a cerut, potrivit art. 61 și 109 din legea asupra cambiei, Tribunalului Comercial Ilfov, Secția II-a, investirea cu formula executorie a acceptului emis de S. Mantel, la 1 August 1925, în ordinul W. H. Scales et Co. transmis ei prin gir, în sumă de 200 Lire Sterline, cu scadența la 25 Februarie 1935; acceptul fiind investit cu formulă executorie prin jurnalul No. 3361 din 26 Februarie 1935, petiționara, cu cererea înreg. la No. 4821 din aceiași

zi, a solicitat executarea, contra căreia Sigmund Mantel a făcut opoziție potrivit art. 62 din susmenționata lege, cerând anularea formulei executorii pentru următoarele motive: 1). Atât cererea de protest cât și cererea de investire a cambiei cu formula executorie, sunt făcute de o persoană inexistentă, deoarece Soc. M. Adam et Co. Ltd. nu mai există încă din anul 1929, fuzionând din acel moment cu Soc. W. H. Scales et Co. Ltd., formând astăzi o singură societate sub denumirea Scales et Adam Ltd., care singură poate reprezenta astăzi interesele vechilor societăți inexistente. Cererea este semnată prin procură de un domn avocat în numele societății M. Adam et Co. Ltd.; această procură nu există la nici un dosar; 2). Cambia care a fost investită cu titlu executor nu poate fi considerată ca o cambie deoarece ea a fost emisă la 1 August 1925 în alb. Or, după vechea legiuire, o cambie în alb nu avea valoarea de cambie. Cambia este de altfel și prescrisă deoarece admitând valabilitatea unei cambii în alb, și existența unui mandat pentru complectarea ei, acest mandat nu poate fi exercitat decât în maximum 5 ani, timpul de prescripție al cambiei după vechea legiuire. Actuala legiuire admite cambiile în alb, dar cu o condiție de a nu putea fi complectate decât în 3 ani dela data emisiunii. Prin urmare chiar sub această nouă legiuire, cambia prezentată numai poate avea această valoare: 3). Chiar dacă cambia investită nu ar fi prescrisă și s'ar admite această calitate, deși a fost emisă în alb, totuși ea este nulă și nu poate produce efecte cambiale, deoarece îi lipsesc elementele esențiale pentru valabilitatea ei, elemente esențiale riguros prevăzute atât de art. 270 cod. com., cât și de art. 1 din legea asupra cambiei și biletului la ordin din 1934, și anume lipsa trăgătorului și denumirea de cambie. 4). În afară de aceste motive de formă, această cambie este deținută fără cauză, ea fiind dată ca garanție până la ultimul Mai 1926, și că numai prin abuz a fost complectată și se cere astăzi executarea ei. Tribunalul prin sentința No. 701 din 12 Martie 1935, admite opoziția și anulează formula executorie, motivând că odată ce Soc. M. Adam et Co. Ltd. la 2 Septembrie 1929 a fuzionat cu Soc. W. H. Scales et Co. Ltd. sub firma Soc. Scales et Adam Co. Ltd., Soc. Adam et Co. Ltd. nu mai avea ființă juridică, și ca atare nu putea să mai dea procură și că acea cambie, în tot cazul, eset nulă, întrucât îi lipsea cuvântul cambie, cuvânt ce nu poate fi suplinut sau completat cu nici un document din afară, căci existența lui trebuie să rezulte din însuși textul.

Având în vedere că prin primul motiv de apel se susține că Tribunalul a greșit atunci când a constatat că cererile de investire și de executare, semnate de M. Adam et Co. Ltd., sunt făcute de o persoană inexistentă, deoarece — susține apelanta — cu procura dela dosar se face dovada că pentru numita Societate a dat procură „Scales et Adam” Ltd., care semnează ca procuratoare în regulă.

Având în vedere că într'adevăr, din procura în chestiune, rezultă că pentru Societatea M. Adam et Co., posesoarea prin gir a cambiei, a dat procură Societatea Scales et Adam, care semnează ca procuratoare în regulă a Societății M. Adam et Co., după cum atestă autoritatea care a legalizat procura; că așa fiind, excepția de lipsă de calitate primită de Tribunal este nefundată și urma a fi respinsă.

Având în vedere ca prin admiterea acestui motiv de apel, cată a fi examinate în fond motivele invocate de intimat prin petiția de opoziție.

Având în vedere ca prin cel de al doilea și al treilea motiv de opoziție, intimatul susține că cambia este nulă, întrucât nu cuprinde denumirea de cambie în corpul ei, cum și pentru că este prescrisă, deoarece dela data emiterii ei au trecut mai mult de cinci ani;

Având în vedere că din textul cambiei investită cu formulă executorie, se constată că lipsește cuvântul „cambie”; că dat fiind caracterul de titlu formal al cambiei, acest cuvânt, cerut în mod expres prin dispoziția din art. 270 cod. com., nu poate fi înlocuit prin vreo expresiune echivalentă; că dar întrebuintarea oricărei alte expresiuni, cum este și expresiunea „de schimb”, întrebuintată în înscrisul azi în discuțiune, nu dă titlului calitatea de cambie; că dar titlul invocat de apelantă nu valorează cambie; că deosebit de aceasta, chiar dacă titlul în chestiune ar valorifica ambie, acțiunea intentată pe baza lui, este prescrisă, deoarece cambia neavând prevăzută dela emisiune ziua scadenței, trebuie, potrivit art. 271 cod. com., să fie considerată ca plătitibilă la vedere, și, ca poliță plătitibilă la vedere, acțiunea cambială trebuia, potrivit art. 282, 311 și 949 cod. com., alin. ultim, să fie intentată în termen de cel mult șase ani din ziua emisiunii, ori, cambia a fost emisă la 1 August 1925, iar plata a fost cerută la 26 Februarie 1935; că deci, în fond, opoziția făcută de intimat în contra executării, pornită de apelantă pe cale cambială, este întemeiată, așa că Tribunalul, chiar dacă a greșit atunci când a admis opoziția pentru motivul tras din lipsa de calitate a celui care a cerut executarea, n'a greșit atunci când a admis opoziția, pentru motivele pe cari și Curtea mai sus le-a găsit întemeiate.

Că așa fiind, apelul de față cată a fi respins cu 1.000 lei cheltueli de judecată.

Pentru toate aceste motive respinge.

Semnați: Ș. Rădulescu, Coman Negoescu, Victor Șerbănescu.

TRIBUNALUL ILFOV S. I-a COM.

Audiența de la 29 Noembrie 1935

Președinția d-lui Hariton Udrea, judecător.

Jaques Bochory cu Luca Chivu Emilian ș. a.

CONCORDAT PREVENTIV. — INCHIDEREA LUI PE MOTIV CĂ CREDITORI VERIFICAȚI AU FOST ACHITAȚI. — DACĂ SE POATE FACE, CÂND CREDITORI NEVERIFICAȚI, ÎNSĂ CARE AU HOTĂRĂRI PENTRU CREANȚE ANTERIOARE CONCORDATULUI, SE PREZINTĂ ÎN INSTANȚĂ ? SOLUȚIE NEGATIVĂ.

Art 42 din legea concordatului preventiv prevede că sentința de omologarea concordatului face concordatul obligator pentru toți creditorii anteriori cererii de concordat. Față de această dispoziție, un comerciant nu poate să ceară închiderea concordatului și ridicarea garanțiilor date, sub cuvânt că el a achitat pe toți creditorii verificați,

Dacă un creditor neverificat, cu o hotărâre pentru o creanță anterioară concordatului nu a fost plătit, comerciantul nu poate să ceară închiderea concordatului.

Jurnalul No. 21607. Acordat termen, pentru a se face dovada plății intervenienților.

Tribunalul,

Asupra cererii făcută prin petițiunea înregistrată sub No. 29754 din 14 Noembrie 1935 de către Jacques Bohori, comerciant din București, Calea Șerban Vodă No. 2 prin care solicită ca Tribunalul să constate că a îndeplinit obligațiunile concordate și prin consecință să se dispună încetarea stărei sale de debitor în acel concordat preventiv.

Având în vedere că la această cerere au intervenit Luca Chivu Emilian și D. Eidman, cesionar al Elisei Ligi, care au susținut că sunt creditorii anteriori obținerii concordatului de către petiționarul Jacques Bohori; că intervenienții au susținut, că în anul 1929 Jacques Bohori a solicitat un concordat, cu care ocazie Luca Chivu, Emilian și Elisa Ligi au fost verificați ca creditorii pe baza unor hotărâri investite cu formulă executorie; că acest concordat a fost respins de Tribunal; că în urmă petiționarul Jacques Bohori solicitând un al doilea concordat, pe baza legii noi, nu i-a mai citat pe intervenienți, ci pe un Dr. A. Taubman, care nu era creditorul petiționarului; că acest al doilea concordat solicitat de petiționar a fost omologat; că intervenienții au susținut că deși nu au fost verificați în al doilea concordat, însă întrucât ei au hotărâri investite cu formula executorie anterioare acestui concordat, situația lor este la fel cu a creditorilor verificați; că deaceia concordatul nu se poate închide, când se constată că intervenienții nu au fost plătiți, în limita ratelor concordate.

Considerând că după articolul 42 din legea concordatului preventiv sentința de omologare a concordatului face concordatul obligator față de toți creditorii anteriori cererii de concordat; că după acest text deci, creditorii anteriori concordatului, au aceeași situație, față de debitorul în concordat, fiind indiferent dacă creditorii s'au prezentat la verificare sau au un titlu deosebit, obținut contra debitorului.

Considerând că creditorii anteriori concordatului având o situație la fel, creanța creditorilor, ce au obținut hotărâre pe cale deosebită, se reduce și ea în limita ratelor admise prin concordat; că acești creditorii însă nu suportă numai sacrificiile concordatului, ci ei beneficiază și de avantajele concordatului;

că garanția pe care o dă debitorul pentru executarea concordatului este o garanție și pentru acești creditori.

Considerând că față de această situație, debitorul în concordat nu poate să susțină că și-a îndeplinit obligațiile sale, când a achitat numai ratele creditorilor verificați la concordat, iar ratele creditorilor anteriori concordatului, ce au titluri obținute pe cale deosebită nu au fost achitate; că astfel închiderea concordatului, cu consecința sa, ridicarea garanțiilor, nu se poate cere de debitor, când se constată că sunt creditorii anteriori concordatului cu hotărâri obținute, care nu au fost achitați.

Având în vedere, că în speța de față se constată că intervenienții nu au fost verificați la concordatul obținut de petiționar; că se constată însă că acești creditorii au hotărâri obținute contra debitorului, înainte de concordat, investite cu formulă executorie; că față de cele mai sus expuse, acești creditorii având aceeași situație cu creditorii verificați, închiderea concordatului nu se poate face, cât timp acești creditorii nu au fost achitați, în limitele ratelor concordate.

Că, pentru ca debitorul să achite și pe acești creditorii Tribunalul acordă un termen.

Pentru aceste motive acordă termen debitorului spre a face dovada că și intervenienții Luca Chivu Emilian și David Eidman au fost achitați în limitele ratelor concordate.

Semnați: Hariton Udrea, Manolachi Krupenski.

JUDECATORIA OCOL. II URBAN BUCUREȘTI

Audiența de la 25 Octombrie 1935

Judecător I. Simionescu

Maria Dumitru Scarlat cu Direcția specială pentru Ocrotirea și Ajutorarea personalului C. F. R.

PENSIUNE. — CASA MUNCII C. F. R. — ACT DE JURISDICȚIE. — ACȚIUNE ÎN DAUNE. — INADMISIBILITATE.

Stabilirea drepturilor la pensie a urmașilor unui funcționar decedat din serviciul C.F.R. de către Consiliul de administrație al Casei Muncii C. F. R., fiind un act jurisdicțional, decizia dată, nu poate fi atacată pe calea dreptului comun și sancționată prin despăgubirile civile pe cari partea vătămată le ar pretinde în virtutea art. 998 c. civil.

No.. — Respinsă ca rău îndreptată acțiunea introdusă de către Maria Dumitru Scarlat, personal și în calitate de tutore în contra Direcțiunii Speciale pentru ocrotirea personalului C. F. R.

Judecata,

Asupra acțiunii intentată de către Maria Dumitru Scarlat personal și în calitate de tutore legală, prin procurator Al. Ionescu Lazăr din București str. Barbu Delavreancea No. 33, domiciliu ales pentru prezenta pricină, prin care chiamă în judecată civilă pe Direcțiunea Specială pentru Ocrotirea și

Ajutorarea personalului C.F.R., din Ministerul Lucrărilor Publice, fostă Casa Autonomă C.F.R. și fostă Casa Muncii C.F.R., prin reprezentantul său legal cu sediul în București str. Barbu Catargiu No. 18; pentru că față de subsemnata, să fie obligată la plata sumei de lei 11847, drepturile de pensie cuvenite reclamantei și ficelor sale Ioana și Elena, rămase în urma defunctului ei soț Dumitru Scarlat, pe răstimpul: 10 Iunie 1931, data decesului soțului său, până la 6 Mai 1932, cu cheltueli de judecată;

Având în vedere că din actele din dosar se constată, că în ziua de 6 Maiu 1932, Maria Dumitru Scarlat, adresează o cerere Casei Muncii C.F.R., prin care reclamă pensia se i se cuvine pe urma defunctului ei soț, decedat în spitalul dela Oradia Mare, în ziua de 10 Iunie 1931. Pe baza actelor prezentate Casei Muncii C.F.R., i se fixează pensia, cu începere dela 6 Maiu 1932, data cererei, și nu dela data decesului, adică dela 10 Iunie 1931 pentru care motiv, reclamanta face acțiunea de față, având drept obiect diferența de pensie anterioară lui 6 Maiu 1932, începând dela 10 Iunie 1931, ceea ce face suma de 11847, cât se pretinde de reclamantă prin acțiune.

Considerând că reclamanta, în susținerea acțiunii, se întemeiază pe considerația că, în acordarea pensiei de către Casa Muncii, rău i s'au aplicat dispozițiile art. 22 din legea din 1930, art. 16 și 32 din regulamentul legii pensiilor din 1933, prin care se prevede că pensia în ipoteza unui deces datorit, ca în speță, serviciului, și dacă cerea s'a făcut în termen de 3 luni dela data decesului, pensia se da imediat dela moartea defunctului, iar dacă cererea s'a făcut după această dată, pensia se servește din ziua cererii;

Că în speță, în conformitate cu art. 3 din legea din 1930, prevăzându-se ca pensiunile să se dea în caz de invaliditate și de boală potrivit regimului legal al asigurărilor sociale, prin această, regulamentul din 1933 nu se poate aplica în speță; ci urmează a se aplica dispozițiunile din regulamentul 1923 art. 82 și urm., în virtutea cărora, drepturile de pensie se acorda fără modalitățile menționate mai sus și prevăzute prin regulamentul din 1933, de către Consiliul de Administrație, deci de o instanță care fiind de ordin administrativ și nu jurisdicțional, decizia ei se poate ataca pe calea dreptului comun și sancționa prin despăgubirile civile la cari partea vexată poate recurge în virtutea disp. art. 998 cod. civ.;

Că astfel fiind în speță, se pune întrebarea, dacă în materie de pensie, deciziunile luate de Consiliul de Administrație așa cum se pretinde de reclamantă; în conformitate cu disp. art. 82 din regulamentul din 1923 și aplicabilă și în speța de față, constituiesc deciziuni cu caracter jurisdicțional sau sunt simple măsuri cu caracter administrativ, cari se pot ataca fie în contenciosul administrativ, fie pe calea dreptului comun.

Considerând că, atât sub vechiul cât și sub noul regulament, se organizează pentru fixarea pensiilor, anumite instanțe, iar împotriva hotărârilor luate de aceste instanțe cari au un caracter jurisdicțional, nu se pot da alte căi de atac decât cele prevăzute prin legile speciale și regulamentele lor.

Că, în speță fiind vorba de stabilirea unor drepturi de pensie ale unui funcționar decedat, care a fost în serviciul lui C.F.R. și Comitetul de Direcție respectiv, stabilind drepturile la pensie ale urmașilor acestuia, fie că instanța primă, fie că instanța definitivă prin aceasta s'a dat o hotărâre care nu mai poate fi discutată după dreptul comun, constituind față de părțile litigante autoritate de lucru judecat, și nu după cum susține reclamanta un act administrativ, care să poată fi atacat fie în contenciosul administrativ dacă ar fi cazul, fie după dreptul comun dacă este vorba de o vexațiune materială, întru cât în acest sens s'a pronunțat și Curtea de Casație când a fost vorba de interpretarea disp. art. 82 din regulamentul din 1923 și art. 22 din 1930 (Decizia No. 166/932 secț. III și Decizia cu No. 1481/931 secț. III),

Considerăm că față de cele mai sus arătate, a se mai discuta fondul procesului este inutil, pentru care motiv respinge și subsidiarul cerut cu martori de reclamantă, spre a dovedi că s'a făcut cererea de pensie în termenul legal.

Pentru aceste motive respinge.

Semnat: I. Șimionescu.

COLECȚIA LEGILOR ROMÂNIEI

Sub îngrijirea d-lui Prof. Universitar G. ALEXIANU

A apărut :

Legea și regul. asupra contract. de muncă Lei 30	30
Legea și regulament. Persoanelor Juridice „	30
Legea contabilității publice „	30
Statutul și regulamentul Funcționarilor Publici adnotat cu jurisprudență la zi „	50
Legea pentru contenciosul administrativ cu modificările ulterioare, lucrările preparatorii și jurisprudențe la zi „	75
Legea timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice la zi „	75
Legea asupra cambiei și biletului la ordin cu instrucțiunile minist. de justiție „	20
Legea pentru reglementarea contractului de consignatie cu expunere de motive „	10
Legea g-rală de pens. adnotată cu jurisp. „	80
Legea accei. judec. cu toată jurisp. la zi „	30
Legea sanit. și de ocrotire din 13 Aprilie 1033 cu toate modificările la zi „	75
Legea asupra impozitului pe lux și cifra de afaceri cu modific. din 1 Apr. 1935 „	40

De vânzare la toate librăriile. — Editura „ALCALAY“